

Mgr. Dita Malečková, Ph. D.

Oponentský posudek bakalářské práce Terezy Hrdličkové *Videomapping*

Práce Terezy Hrdličkové je druhou, přepracovanou verzí textu na téma video mapping. Nutno říci, že oproti předchozí verzi je text mnohem lépe organizovaný, sevřenější a koncentrovanější. Zatímco předchozí verze působila místy jako přehled všech děl videomappingu, které autorka zhlédla, tato je mnohem povedenější exkurzí do historie i současnosti této mediální praxe.

Oceňuji jak práci, kterou autorka na textu očividně odvedla, tak například i rozhovory s tvůrci uvedené v příloze, ale citované i v textu, které její rešerši i teorii vhodně doplňují.

Autorka velmi dobře mapuje historii mappingu jako mediální praxe (promítání na objekty). Rovněž příhodně cituje teoretika nových médií Lva Manoviche a popisuje novou "hybridní" estetiku, která se vyznačuje fúzí mezi mediálními režimy a strategiemi. Co hodnotím velmi pozitivně, je nastínění vztahu mezi obrazem a objektem, respektive mediální praktikou a objektem, který nahrazuje plátno a jeho vztah k současnému filosofickému směru objektově orientované ontologie (Harman, Arsenjuk). Popis vztahu mezi nominální realitou objektu, která může být poznána jen spekulativně, a smyslovými kvalitami (moment "allure") – to je skutečně originální a velmi zajímavý moment textu.

Autorka zároveň popisuje vztah video mappingu k extended cinema, Vjingu (to velmi stručně), videoartu, ikonickému dílu B. Violy, urban hackingu (V. Turner) a také uvádí zajímavé příklady uměleckého aktivismu (Wodiczko), i současných projektů s potenciálem přesahující pouhý "branding". Ohledně branding, tedy využití video mappingu k budování "značky", využívá a popisuje příklady z českého prostředí, konkrétně ČVUT a Národní divadlo.

Textu bych vytknula nedostatečnou stylistickou péči, někdy problematické použití termínů (například cinema: v uvedeném kontextu nepřekládáme jako kino, ale film, kinematografie), to jsou ovšem jen detaily. Celkově by mu prospěla větší ucelenost, i když rozvíjení témat vztahu obrazu a objektu tvoří pomyslnou osu výkladu, která mu v první verzi citelně chyběla. Především spojení video mappingu a objektově orientované ontologie je neprozkoumané téma, což je na jednu stranu odvážné, na druhou stranu to s sebou nese nutné nejasnosti, nepřesnosti a jistou chaotičnost, což jsou chyby, které by se daly vytknout celé práci, která se na mnoha místech dotýká zajímavé problematiky, ale většinou nedospěje k žádným jasným stanoviskům či závěrům.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení velmi dobře.